

From, var efterhaanden bleven hende utaalelig. Saa maatte det hellere udleveres til Sladderer.

Hun fortrød kun, at hun ikke havde forberedt sin Mor; og da hun nu besvarede Karsten Froms Buk ved at rejse sig, var det ogsaa med et Par vildt forfærdede Øjne, Fru Bertha saae paa hende. I sin Angst greb hun hende endog i Kjolen som for at holde hende tilbage.

»Men Barn! . . . Du vil da ikke danse?»

»Jeg har Lyst til engang at prøve, om jeg skulde have glemt det. Men bliv endelig siddende, Mor! Jeg er her igen om et Øjeblik, og saa tager vi vel hjem, ikke sandt?»

Karsten From selv var ikke mindre overrasket. Han havde været ganske sikker paa et Afslag og kun benyttet Inklinationen som Paaskud for at opnaa Forbindelse med hende.

»Jeg er ganske fortunlet af Henrykkelse!« sagde han paa Vejen til Balsalen. »Drømmer jeg eller er jeg vaagen? Er det virkelig sandt, at Frøken Jytte Abildgaard vil gøre mig den Ære at danse med mig?»

»Jeg har jo lovet det.«

»Jeg troede ikke, det var Deres Alvor. De skulde vide, hvor jeg har været fortvivlet. Jeg vovede ikke at tro paa saa stor en Lykke.«

En af Balinspektørerne standsede dem ved Indgangen til Salen og paabød dem at vente til næste